

PŘÍBĚHY
KAŽDODENNÍ
MAGIE
NOVELA

MŮJ NEJVĚTŠÍ
UČITEL

DR. WAYNE W. DYER
LYNN LAUBER

PŘÍBĚHY
KAŽDODENNÍ
MAGIE

MŮJ NEJVĚTŠÍ UČITEL

Wayne W. Dyer a Lynn Lauber

MŮJ NEJVĚTŠÍ UČITEL

Příběhy každodenní magie

Z anglického originálu My Greatest Teacher

přeložil Jiří Kleňha

PRAGMA, V Hodkovičkách 2/20, 147 00 Praha 4

© 2012 by Wayne W. Dyer

© PRAGMA, 2012

ISBN 978-80-7349-517-6

MŮJ NEJVĚTŠÍ UČITEL

WAYNE W. DYER A LYNN LAUBER

PRAGMA
HODKOVIČKY

Odpuštění je vůně, již fialka věnuje
botě, která ji rozdrtila.

– *Mark Twain*

Zvonková kaple byla jednopatrová béžová cihlová budova, která vypadala, jako by v ní kdysi sídlila banka – měla dokonce okénko k obsluze řidičů, nyní zatlučené deskami, čehož si Ryan Kilgore všiml, když jel kolem.

Předstíral, že hledá místo k zaparkování, ale ve skutečnosti utloukal čas. Jezdil celé hodiny, poháňen nějakým hrozným adrenalinem. Ale teď, když dorazil, už toho měl dost, a nebyl si jistý, má-li vůbec jít dovnitř. Co skutečně chtěl, bylo najít lavičku a vychutnat si teplo pozdně letního slunce, ale na to teď nebyl čas.

Ve svých pětáctyřiceti byl Ryan štíhlý a hladce oholený, s krátce zastříženými stříbřitě blond vlasy a ledově modrýma očima, což vytvářelo melancho-lický dojem. Lidi mu stále říkali: „Usmívej se, snad

není tak zle!“ Ale podle Ryanova názoru nevěděli, o čem mluví.

Už byl v tomto malém michiganském městě, v předměstí Detroitu, skoro hodinu a hledal nějaké bistro po noci strávené v levném hotelu u mezinárodní dálnice. Neměli otevřeno nikde, kde by si mohl dát kávu, kromě McDonald's, místa, jež měl zakázané od svého malého syna Logana, který přesně věděl, kolik gramů tuku obsahuje Big Mac. Ryan se ovšem, nehledě na kofein a sůl, zařadil do hlemýždím tempem postupující fronty před okénkem k obsluze motoristů a ze zoufalství si objednal velkou kávu, muffin a opékané brambory. Zhltl je v autě, zatímco motor stále běžel, a tukem si zamastil kalhoty. Pak schoval pytlík a kelímek od kávy pod sedadlo, jako by to bylo drogové nádobíčko, a vrátil se na parkoviště kaple, kterým už předtím projel třikrát.

Když Ryan konečně zaparkoval, seděl v autě se staženými okénky a sledoval postarší smuteční hosty šourající se do kaple o holích a s chodítky. Muži na sobě měli špatně padnoucí obleky, které provoněly jejich smuteční shromáždění vůní cedru a naftalínových kuliček. Ženy, se širokými boky, tvarohovými tvářemi a tónovanými brýlemi, byly oblečeny v květovaných šatech s malými saky nebo v obrovských kalhotových kostýmech s mosaznými knoflíky; pamatoval si takové oblečení z dob, kdy jako dítě chodil do kostela.

Než Ryan vystoupil z auta, vytáhl z kapsy vybledlou fotografii, kterou s sebou tak dlouho nosil. Už nějakých čtyřicet let bylo jeho hlavní činností hledání tohoto muže, jeho ztraceného otce.

Byl teplý den v polovině srpna, vše bylo zbarveno zlatou září. Ryan mžoural do zpětného zrcátka a snažil se ujasnit si svůj postup, jako to dělával, než šel učit, a nacvičoval si výraz autority a síly. Zatáhl bradu a zvedl obočí, ale nějak mu to nešlo. Když přesměřoval pohled do zrcadla na parkovišti, vypadal podstatně hůř než jindy – zmatený a vyčerpaný.

„Předměty v zrcadle jsou bližší, než se jeví,“ říkal bílý nápis na zrcadle, ale on to napřed přečetl jako „starší, než se jeví“. To se mu teď stávalo pořád, špatně četl nápisy a titulky. Co se to s ním děje?

Vedle něho na předním sedadle bylo několik otevřených krabic s knihami, které nesly jeho jméno vytištěné velkým černým písmem na přední straně obálky a jeho fotografii na zadní straně:

DR. RYAN KILGORE,
ST. JOHN'S UNIVERSITY

*Amorfni Země: Jak současně ničíme rozmanitou
planetu a jednu kulturu*

Druhá kniha měla název *Souhrnné pojednání o rituálu brazilského kmene Mayoruna*.

Tyto knihy byly těžištěm jeho akademického života více než dvacet let, co učil na St. John's v new-

yorském Queensu, kde se vypracoval z pozice asistenta v něčím stínu až na skutečného profesora s vlastní kanceláří a lichotivou fotografií na webových stránkách fakulty. Přednášel sociologii, ekologii a environmentální vědy, ale doktorát udělal z kulturní antropologie. Nejlepší na jeho výuce bylo to, že disponoval velkým rozpočtem na výzkum, který mu umožňoval cestování. Také měl rád prestiž, užíval titul „doktor“ při každé příležitosti a bavil se, když ho lidé omylem považovali za doktora medicíny; nikdy je z jejich omylu nevyváděl.

Knihy, které napsal, našly zatím jen málo čtenářů. Od té doby, co ze svých knih udělal povinnou četbu pro svou výuku, většinu čtenářů tvořili jeho studenti. Nebyl to možná ten nejlepší způsob, ale stejně to udělal – už pro to rozechvění, které cítil, když vcházel do posluchárny a uviděl dvacet lidí sedících s knihou s jeho jménem vytištěným velkým písmem na přední straně obálky.

Zdálo se, že nikdo jiný nehodlal trávit čas úvahami o nadřazenosti obskurních kmenových společenství. Ovšem právě to bylo téma, které Ryana vzrušovalo – jak civilizace brzy zkolabuje, jestliže lidstvo nerozpozná sílu staré moudrosti. Nebylo to právě nejzajímavější téma k navazování konverzace, soudě podle jeho manželky Sophie, která si v průběhu deseti let jejich manželství vypěstovala trpitelský výraz, jaký si pamatoval od bývalých přítelkyň.

Ryan doufal, jak se teď zdálo, příliš optimisticky, že když knihy budou vytištěny soukromě, objeví se nějaký vydavatelé a skoupí je. To byla obecná zkušenost, kterou přejal od několika docentů na katedře, kde učil.

Nic takového se ovšem nestalo. Měl dvě skříně plné knih, které četlo možná padesát lidí. Měl neurčitou představu, že by mohl dát jeden výtisk svému otci, který by – co? Byl by úplně ohromený a uchvácený talentem svého opuštěného syna? Tato představa se zdála být příliš patetická. Ryan hodil na krabice ručník, jako by je chtěl schovat i sám před sebou.

Zazvonil mu mobil a on se podíval, kdo volá; byla to Sophie. Když včera odjížděl, pracovala na přípravách oslavy Loganových devátých narozenin – a zřejmě si hodlala postěžovat na jeho „nedostatečné zapojení“. Ignoroval zvonění a zastrčil si telefon zpět do kapsy. Vyřídí to později, teď má svých starostí dost.

Ryan se znovu podíval na vybledlou fotografii svého otce. V době, kdy byla pořízena, to byl vysoký muž něco přes padesát, hezký, ale jaksi nevýrazný, jako by jeho hlavní rysy podlehly korozi v důsledku počasí. Stál vedle nákladáku v bílém kovbojském klobouku a s upřeným útočným pohledem. To byl Robert Kilgore, muž, který odešel od Ryana a své rodiny.

Existovalo hodně historek o tom, kam jeho otec odešel a co po celá léta dělal – sestavených z kous-

ků náhodně vyslechnutých rozhovorů a projevů bohaté fantazie, kterým se Ryan a jeho bratři oddávali jako děti.

Jedna možnost byla, že Robert cestoval křížem krážem po zemi a pracoval na trzích a karnevalech; podle jiných fám se lopotil na koňských farmách na Středozápadě, ve šterkovnách nebo v konzerárnách lososů na Západě. „Vsadím se, že je pilotem,“ řekl Dave, Ryanův starší bratr, když se o tom jednou bavili. „Asi pracuje pro TWA nebo nějakou z těch velkých společností. To si lítáš všude po světě zadarmo.“

„Já myslím, že je policajt,“ navrhl Jim, nejstarší bratr. „Asi tajný. Možná přes drogy. Vsadím se, že má pouzdro na pistoli, co se nosí pod sakem.“

Ryanovi, který si těžko dovedl představit svého otce při práci jakéhokoli druhu, to všechno znělo stejně nevěrohodně. Ale byla tu určitá drobná fakta, která slyšel opakovaně – že jeho otec měl vznětlivou povahu, rysy žárlivosti a zálibu v ginu – což se mu zdálo věrohodné. Jeho matka o něm celá léta odmítala mluvit kromě toho, že potvrdila, že od nich utekl.

Ryan se zhluboka nadechl, vystoupil z auta a kráčel ke vchodu kaple. Uvnitř byl chladný vzduch, tlusté vybledlé koberce a tlumená varhanní hudba. V oddělených prostorách s názvy jako Klid a Pokoj lidé tlumeně konverzovali v malých hloučcích nebo seděli na skládacích židlích. Většina kaplí měla

promítací plátno, na němž exceloval zesnulý ve filmové smyčce. Ryan viděl jednu, kde se na plátně v šedivém sledu opakovaly fotografie narození, promoce a svatby nějakého muže k tiché počtě, kterou, jak se zdálo, nikdo nesledoval.

Ryanova babička nic z toho neměla. Když Ryan vstoupil do hloučku v sále Pokoje, uviděl nástěnku, kde bylo připíchnuto pouze pár vybledlých fotek z polaroidu. Obřad už probíhal a Ryan držel hlavu skloněnou ze strachu, aby zůstal nepovšimnut.

Vepředu, za řadou třepotavě hořících svíček, hovořil kněz slavnostním tónem o spáse, mateřské oddanosti a zbožnosti a působil silným dojmem, že mluví obecně o nějaké staré ženě, kterou nikdy neviděl.

Ryan si vzal bulletin od zarudlé uvaděčky, šarmantní brunety v bílé halence s volánky a s kruhovými náušnicemi, která mu jej podávala, jako by snad věděla, kdo je. *V pokoji!* stálo ve zpravodaji s motivem lilií a rozmazanou fotografií ženy, jejíž obličej ho málem srazil na kolena.

Anne Mary Kilgore. Byl to portrét, pravděpodobně z kostela. Její bledá vrásčitá tvář se dívala do objektivu s trpkým výrazem. *Toto jsem já,* jako by říkala fotografie. *Ber, nebo nech být.* Ryan se posadil do zadní řady.

Tak tady je zase, matka jeho otce, kterou neviděl živou více než čtyřicet let. Byla na pikniku, kam ho matka vzala krátce poté, co je otec opustil, snad